

Bezoek aan het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten te Antwerpen, 1 okt 2022.

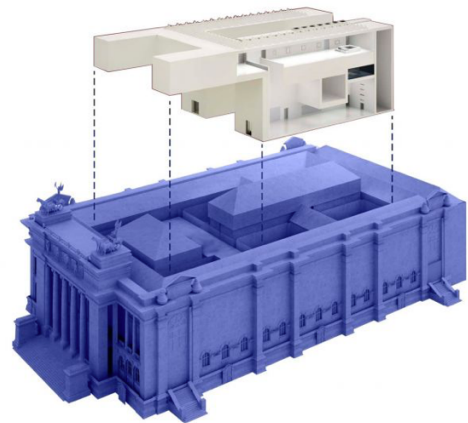

Op zaterdag 1 oktober 2022 bezochten we onder leiding van een gids het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten (of KMSKA) te Antwerpen. Het museum heropende zijn deuren op 24 september 2022 voor het grote publiek, na meer dan 10 jaar intensieve verbouwingswerken volgens het ontwerp van de hand van KAAAN architecten.

Het museum is nu 40 procent groter. Eigenlijk zijn het twee musea geworden, ingenieus in elkaar geschoven: aan de binnenkant waar vroeger patio's waren, is een volledig nieuw gebouw ingepast.

De oorspronkelijke zalen met oude meesters zijn volledig gerestaureerd, met muren in warme kleuren, "Pompeïrood" of diep olijfgroen. De klimatisering voor de kwetsbare kunst is nu helemaal in orde en ook het parcours voor de bezoekers is hertekend.

Het nieuwe deel waar "de kleur" wit de bovenhand heeft, huisvest de nieuwe meesters, kunstwerken van na 1880.

De collectie van het museum overspant zeven eeuwen kunst: van Vlaamse primitieven tot expressionisten, en daar zijn heel wat wereldberoemde meesters bij naast topstukken van Rubens en Ensor.

In totaal heeft het museum zo'n 6.500 kunstwerken in bezit, waarvan een tiende tentoongesteld is. De werken zijn niet chronologisch ingedeeld, maar gegroepeerd rond thema's. Voor de oude kunst is dat bijvoorbeeld landschap of portret; voor de moderne kunst volgens de thema's vorm, licht en kleur.

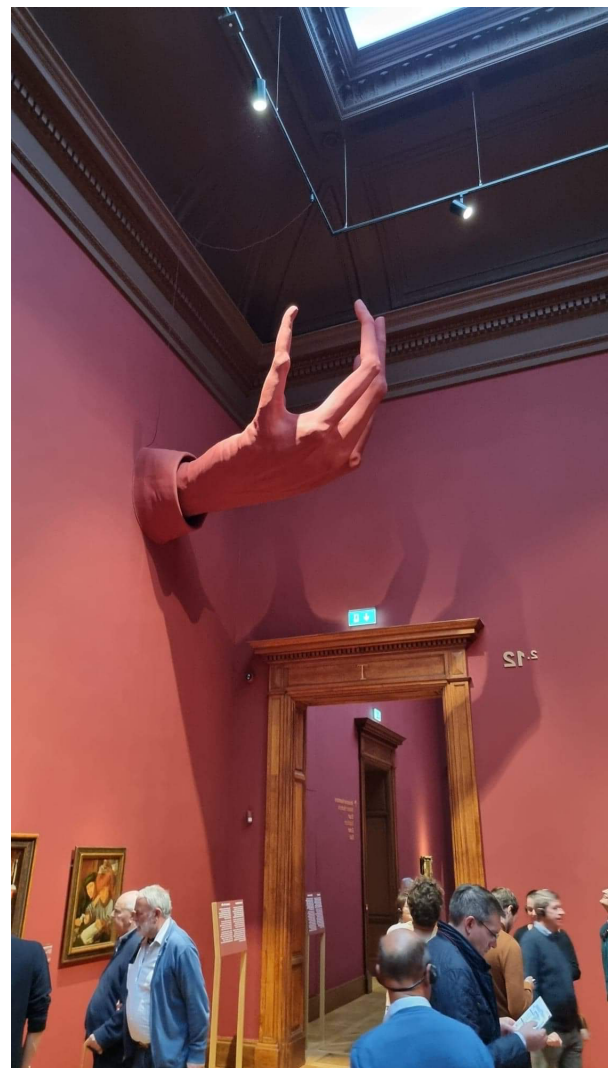
We starten in het oudste gedeelte van het museum waar de schilderijen van de oude Meesters zich bevinden.

Eén van de vele hoogtepunten is de Rubenszaal, met het imposante schilderij “De Aanbidding van de Koningen”, dat volgens onze gids één van de weinige schilderijen is die Pieter Paul Rubens volledig zelf geschilderd zou hebben.

Ook prachtig en één van absolute topwerken op wereldniveau is de “Madonna” van Jean Fouquet. Ook al dateert het van de 15de eeuw, het lijkt bijna hedendaags.

Verspreid door het museum vinden we geestige interventies van hoedenontwerper en decorbouwer Christophe Coppens. Die heeft details uit de schilderijen uitvergroot en aangepast. In het oude gedeelte vind je in de Rubenszaal levensgrote dromedarissen. Wat verderop steekt een reusachtige hand door de muur.

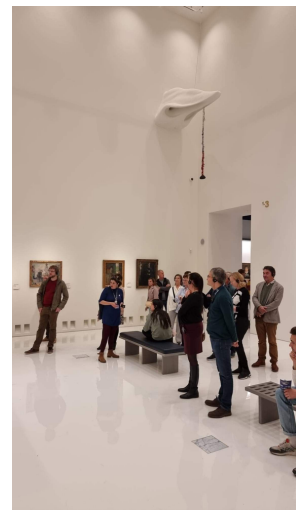

Via een impressionante, meer dan honderd treden tellende trap, de “stairway to heaven”, arriveren we in het nieuwe gedeelte waar de nieuwe meesters tentoongesteld worden. Het nieuwe deel is helder verlicht – de verschillende zalen zijn wit, inclusief de vloer.

Het museum gaat praat op de grootste Ensorcollectie ter wereld.

Maskers zijn James Ensors handelsmerk. Vanaf 1880 duiken ze geregeld op in zijn schilderijen en tekeningen. Het gaat bijna altijd om carnavalsmaskers die zijn moeder in haar souvenirwinkeltje verkocht. Met “De intrige” schilderde James Ensor één van de mooiste maskerades uit zijn oeuvre.

Meestal verbergen maskers het ware gelaat van hun dragers. Bij Ensor werken ze net omgekeerd. Ensor gebruikte deze vermommingen om de innerlijke kwaadaardigheid van zijn personages te onthullen in bizarre, groteske scènes. De gids legt ons uit dat sommige kunsthistorici in dit werk Ensors persoonlijke visie op het huwelijk zien. De bruid neemt de bruidegom beet. De arme man kan nergens meer heen. Ook in de Ensorzaal vinden we een ludieke twist van Christophe Coppens, een Ensorneus waaruit een snottebel bengelt.

Na afloop van het bezoek was er nog tijd voor een drankje in de cafetaria van de museumshop.

Organisatie ie-net Mechelen
Ir.Ing. Veerle Soetewey